

Prezidents
Tomass S. Monsons

Klusu, mierā!

Kādu dienu, pirms dažiem gadiem, kad biju pabeidzis biroja darbus, es sajutu spēcīgu pamudinājumu apmeklēt kādu gadus vecu atraitni, kura dzīvoja veco ļaužu aprūpes centrā Soltleiksitijā. Es tūlīt pat devos uz turieni.

Kad iegāju viņas istabā, tā bija tukša. Es pavaicāju aprūpētājai, kur viņa varētu būt, un saņēmu atbildi, ka viņa atrodas atpūtas telpā. Tur es atradu šo mīlo atraitni, pie kuras bija ieradusies viņas māsa un vēl kāda draudzene. Mēs jauki parunājāmies.

Kamēr mēs runājām, pie telpas durvīm pienāca kāds vīrs, lai iegādātos dzērienu no sīkpreču automāta. Viņš uzlūkoja mani un teica: „Ak, tu esi Toms Monsons!”

„Jā,” es atbildēju. „Un tu izskaties pēc Hemingveja.”

Viņš apliecināja, ka ir Stīvens Hemingvejs, Alfrēda Eižena Hemingveja dēls, kurš bija kalpojis par manu padomnieku, kad pirms daudziem gadiem es biju bīskaps, un es viņu saucu par Džinu. Stīvens man pateica, ka viņa tēvs atrodas šajā pat iestādē un ka viņš ir tuvu nāvei. Džīns bija vaicājis pēc manis, un ģimene vēlējās sazināties ar mani, taču nevarēja atrast manu tālruna numuru.

Es nekavējoties atvainojos un kopā ar Stīvenu devos augšā uz mana bijušā padomnieka istabu, kur bija pulcējušies arī citi viņa bērni. Viņa sieva bija mirusi pirms vairākiem gadiem. Ģimenes locekļi uzskatīja, ka mana satikšanās ar Stīvenu atpūtas telpā bija kā mūsu Debesu Tēva atbilde uz viņu lielo vēlēšanos, lai es apraudzītu viņu tēvu pirms viņa nāves un atsauktos uz viņa lūgumu. Arī es sajutu, ka tā tas ir, jo, ja Stīvens nebūtu

ienācis telpā, kur es atrados tieši tajā brīdī, kad viņš ienāca, es nemaz nezinātu, ka Džīns atrodas šajā iestādē.

Mēs viņam iedevām svētību. Gaisā virmoja miers. Mums bija jauka tikšanās, un es devos projām.

Nākamajā rītā man piezvanīja un pateica, ka Džīns Hemingvejs ir miris — tikai 20 minūtes pēc tam, kad viņš no sava dēla un manis bija saņēmis svētību.

Es izteicu klusu pateicības lūgšanu Debesu Tēvam par Viņa vadošo ietekmi, kas mani bija mudinājusi apmeklēt aprūpes centru un vadījusi mani pie mana dārgā drauga Alfrēda Eižena Hemingveja.

Man šķiet, ka Džīna Hemingveja domas tajā vakarā — kad mēs sajutām Gara siltumu, teicām pazemīgu lūgšanu un devām priesterības svētību, — atbalsoja vārdus, kad atrodami garīgajā dziesmā „Mācītāj, spēcīga vētra”:

*Pestītāj, paliec man līdzās!
Nevēlos palikt viens,
Kamēr piestāšu laimīgā ostā,
Kur varēšu atpūsties.*

Man joprojām ļoti patīk šī garīgā dziesma, un es liecinu par mierinājumu, ko tā sniedz:

*Trakot var brāzmainais viesulis
Vai cilvēks, vai dēmons, vai ienaidnieks cits,
Neviens nevar nogremdēt laivu šo,
Kur atdusu Visuma Ķēniņš rod.
Tev, Glābēj, visi tie paklausīs:
Klusu, miers!¹*

Asarās un pārbaudījumos, bailēs un bēdās, sirdēstos un vientulībā tuvinieku zaudējuma dēļ — pastāv pārliecība par dzīvi, kas ir mūžīga. Mūsu Kungs un Glābējs ir dzīvs liecinieks šai patiesībai.² Pietiek ar Viņa vārdiem Svētajos Rakstos: „Rimstieties un atzīstiet, ka Es esmu Dievs” (Psalmi 46:11). Es liecinu par šo patiesību.

ATSAUCES

1. Skat. „Master, the Tempest Is Raging”, *Hymns*, nr. 105.
2. Skat. Richard L. Evans, „So Let Us Live to Live Forever”, *New Era*, 1971. g. jūl., 18.

KĀ MĀCĪT NO ŠĪ VĒSTĪJUMA?

Šis vēstījums var sniegt mierinājumu tiem, kuri ir zaudējuši kādu tuvinieku vai kuri sastopas ar kādu pārbaudījumu. Papildus Prezidenta Monsona vēstījumam apsveriet iespēju dalīties kādā no zemāk dotajām rakstvietām, vadoties pēc to cilvēku vajadzībām, kurus mācāt: Ījaba 19:25–26; 1. korintiešiem 15:19–22; Mosijas 24:13–15; Mācība un Derības 122:7–9. Ja sajūtat pamudinājumu, jūs varat liecināt par mieru, ko Glābējs ir sniedzis jums jūsu pārbaudījumos.

JAUNIEŠI

Lūdzu, dziedini manu sirdi

Kelsija Ledouksa

Sava brāļa nāves gadadienā es pārdomāju savu dzīvi kopš viņa nāves. Es atcerējos ne tikai milzīgās sāpes, ko sajutu, bet arī svētības, ko Dievs man deva.

Es nekādi nevarēju saprast, kā cilvēki var teikt, ka tuva cilvēka nāve var sniegt svētības. Es nespēju saprast

— kā lai izjūtu prieku un pateicību par kaut ko tādu, kas mani tik dziļi sāpināja. Tomēr kādā naktī mans skatījums pilnībā izmainījās.

Es pamodos nakts vidū, jūtoties tik nospiesta kā nekad iepriekš. Mana sirds žņaudzās, un man ļoti sāpēja. Es nometos ceļos un elsojot lūdzu savu Debesu Tēvu. Visu savu dzīvi man bija mācīts par Izpirkšanu un Jēzus Kristus brīnumaino un dziedinošo spēku. Mana ticība tika pārbaudīta. Vai es patiešām ticēju? Es lūdzu savam Tēvam Debesīs: „Lūdzu, dziedini manu sirdi!” Sāpes bija pārāk stipras, lai es ar tām pati tiktu galā.

Tad manu ķermeni pārņēma miera, mierinājuma un mīlestības sajūta. Es sajutu, kā Dievs ieskāva mani Savās rokās un aizsargāja no stiprajām sāpēm, ko es izjutu. Man joprojām pietrūka mans brālis, taču es spēju iegūt citu redzējumu. No šīs pieredzes es varēju ļoti daudz mācīties.

Es zinu, ka Tā Kunga mīlestība un miers ir sajūtams. Mums tikai tas jāpieņem.

BĒRNI

Izvēlies būt mierīgs

Prezidents Monsons saka, ka tad, kad mēs esam mierīgi un godbijīgi, mēs varam sajūst mieru un iegūt stiprāku liecību par mūsu Debesu Tēvu. Un Svētais Gars var mūs labāk mudināt uz to, kā mēs varam palīdzēt citiem.

Pieraksti vai pārrunā ar saviem vecākiem to, kā tu vari būt mierīgs. Tad šajā nedēļā pacenties to īstenot. Pēc tam tu varētu pierakstīt savā dienasgrāmatā savas sajūtas un pamudinājumus.

Aktivizēšana

Lūgšanu pilnas izstudējiet šo materiālu un piemērotā brīdī apspriediet to ar māsām, kuras apmeklējat. Uzdodiet tālāk dotos jautājumus, kas sagatavoti, lai jums palīdzētu stiprināt māsas, kuras apmeklējat, un padarīt Palīdzības biedrību par aktīvu jūsu dzīves sastāvdaļu. Papildus informāciju skatiet reliefsociety.lds.org.

Ticība, ģimene, palīdzība

Mūsu pravietis, prezidents Tomass S. Monsons, ir mūs mudinājis „sniegties pretī tiem, kuriem nepieciešama mūsu palīdzība, un pacelt tos uz augstāka un labāka ceļa. . . Šis ir Tā Kunga darbs, un, kad mēs strādājam Tā Kunga uzdevumā, . . . mēs esam tiesīgi saņemt Tā Kunga palīdzību”.¹

Pirms daudziem gadiem Lavēne Kola un viņas apmeklējuma mācības pārniece apciemoja kādu mazāk aktīvu māsu. Viņas piekļāvēja pie durvīm, un tās atvēra jauna māte, tērpusies peldmēteli. Viņa izskatījās slima, taču drīz vien viņas aptvēra, ka problēma bija alkohols. Apmeklējošās māsas apsēdās un runāja ar grūtībās nonākušo jauno māti.

Dodoties projām, viņas teica: „Viņa ir Dievs bērns. Mums ir pienākums palīdzēt viņai.” Tādēļ viņas bieži viņu apciemoja. Ar katru reizi viņas varēja saskatīt un sajūst aizvien lielākas pārmaiņas. Viņas uzaicināja šo māsu apmeklēt Palīdzības biedrību. Kaut arī negribīgi, tomēr galu galā viņa sāka regulāri to apmeklēt. Pēc iedrošinājuma saņemšanas viņa

ar savu vīru un meitu apmeklēja baznīcu. Viņas vīrs sajūta Svēto Garu. Viņš teica: „Es darišu to, ko ieteica biskaps.” Tagad viņi ir aktīvi Baznīcas locekļi un ir saistīti templī.²

No Svētajiem Rakstiem

3. Nefijs 18:32; Mācība un Derības 84:106; 138:56

No mūsu vēstures

Palīdzēt tiem, kuri ir nomaldījušies, atgriezties atpakaļ pie Jēzus Kristus evaņģēlija allaž ir bijis Pēdējo dienu svēto un Palīdzības biedrības uzdevums. Prezidents Brigams Jangs (1801–1877) teica: „Būsim līdzjūtīgi cits pret citu . . . un lai tie, kas redz, ved tos, kas ir akli, līdz tie paši spēs saredzēt ceļu.”³

Elīza R. Snova, Palīdzības biedrības otrā vispārējā prezidente, pauda pateicības pilnu atzinību par māsu centieniem Ogdenā, Jūtas štatā, ASV, stiprināt citai citu. „Es pilnībā apzinos, ka daudz tiek ziedots [kalpošanas

ziņā], kas nekad netiek pierakstīts,” viņa teica. Taču, atzīstot, ka Debesis tiek vests pieraksts par māsu darbu, viņām sniedzoties pretī tiem, kuru sirdis ir kļuvušas aukstas, viņa teica: „Prezidents Džozefs Smits teica, ka šī biedrība tika izveidota, lai glābtu dvēseles. . . Vēl kāda grāmata tiek rakstīta par jūsu ticību, jūsu laipnību, jūsu labajiem darbiem un vārdiem. . . Nekas neiet zudībā.”⁴

ATSAUCES

1. Thomas S. Monson, „The Sacred Call of Service”, *Liahona*, 2005. g. maijs, 55, 56.
2. Lavēnes Kolas meitas vēstule Palīdzības biedrības vispārējam prezidijam.
3. Skat. Brigham Young, citēts *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 107.
4. Elīza R. Snova, citēta *Daughters in My Kingdom*, 83.

Ko es varu darīt?

1. Vai es jūtos pietiekami pārlicināta, lai aicinātu kādu mazāk aktīvu māsu apmeklēt Palīdzības biedrību kopā ar mani?
2. Vai māsas, kuras es pārraugu, jūtas ērti, uzdodot man jautājumus par evaņģēliju?